

„Dřív rozbiješ atom, než pomluvu“ je jeden z nekonečné řady citátů kolujících na internetu. Mně se líbí. Chci dnes zkusit jeden atom rozbít. Vlastně asi ne jen já, vím o lidech, kteří se o to dennodenně pokoušejí se mnou, možná dokonce s větším úsilím a nasazením.

Jedna paní povídala, že „na Masaryčce se nedá učit, protože si tam cikáni dělají, co chtějí, ohrožují učitele....vytáhli na něj nůž““ žáci tam mají absolutní volnost, při hodinách sedí s nohama na stole, chodí si po škole, jak chtějí““drželi školníka pod krkem a sprostě mu nadávali“ „ve škole není bezpečno, různé skupiny si tam vyřizují účty““nikdo tam nechce učit, učitelé se tam bojí žáků“

Já osobně tam učit chci, nebojím se žáků, ale zlých řečí, polopravd, zkreslených informací, nadsázek a prostě jen zákeřných pomluv a drbů.

Pokud jde o národnostní složení žáků naší školy, je skutečně pestré – vedle dětí romských, potkáte na chodbách děti vietnamské, mongolské, potkáte děti s ukrajinskými kořeny – jenže ty se obvykle svým vzhledem na první pohled neodlišují, zrovna tak jako děti s kořeny polskými, nebo moravskými. Některé děti pocházejí, jak se říká, z prostředí sociálně znevýhodněného – mimochodem je sociálně znevýhodněné i dítě, které se přistěhuje z Ukrajiny a umí česky pouze pozdravit a poděkovat? Jiné děti jsou z dobře zaopatřených rodin, další patří do tzv. střední třídy, jsou zde děti lékařů, řidičů, prodavaček, strojařů, řemeslníků, vojáků, zedníků, elektrikářů, soukromých podnikatelů. Nějak mě při tomto výčtu nenapadá, ve které škole to takhle není. Nechci hovořit obecně, ale troufám si s mnoha lety za učitelským stolem říci, že všechny děti jsou občas ztracené, veselé, beznadějně, smutné, řeší si spoustu nejrůznějších věcí, hledají si kamarády, hledají své místo, zkoumají, co si mohou dovolit, kam až lze zajít, než je někdo klepne přes prsty, všechny se chtějí něčemu učit a naučit, jen někdy více a někdy méně, někomu to jde snadněji a přímočařeji, jiní jsou těžkopádnější, někdo rychlejší, jiný pomalejší, ale každý z nich si jde po své cestě. Tak proč tohle nechtějí někteří vidět?

Že se na Masaryčce děti už několikrát popraly? Určitě. Vysadily dveře od WC? Ano. Prokoply dveře? Jistě. Pohádaly se natolik, že došlo k emočně vypjatým situacím? Ne jednou. Pípal jim mobil při výuce? Opakovaně. Nesmazaly tabuli? Bezpočtukrát. Zkusily kouřit? Ale ano. Neříkám, že veškeré uvedené prohřešky schvaluji, ale na druhou stranu - ráda bych našla školu, kde se takové věci skutečně nedějí.

Škola má, stejně jako tisíce jiných škol v naší krásné zemi, školní řád a pravidla tříd, rovněž má nástroje k nějakému upozornění a potrestání, přes napomenutí až po snížené známky z chování. Ani tady se nelišíme.

Vztahy dětí a učitelů? To je rozhodně téma na knihu a troufám si říct, že pořádně rozsáhlou. Jsou učitelé pečliví, pedantští, důslední, jiní jsou hravější, jejich mantinely nejsou tolik striktní, někteří jsou velcí odborníci, někteří milují technické novinky a vymoženosti a při výuce na ně nedají dopustit, další zase preferuje křídlo a tužku, někdo je raději v hodině sám, jsou učitelé, kterým vyhovuje výuka ve dvojici, někdo šetří úsměvy, někdo jiný je rozdává na setkání, mluví hodně nahlas, nebo naopak potichu, rychle, škrábe na tabuli, dává úkoly, nedává úkoly, testy boduje, v písemce se vybírají možnosti....tak jako děti jsou pestrá paleta osobností, tak jsou pestrá paleta i dospělí. Všichni dospělí, učitele nevyjímám, ale ani nikterak nezdůrazňuji. Někteří z učitelů jsou velice oblíbení, někteří málo, některé miluje deset dětí ze třídy, dva žáci jsou neutrální a zbytek je prostě- nebojme se toho slova – nesnáší. Je to venku za zdmi škol jinak?

To, že se budova Masarykovy školy rekonstruuje, opravuje, kupuje se nové vybavení, pracuje se různými metodami, uplatňují se rozličné pedagogické přístupy, že je učitelský sbor nyní plně kvalifikován, že jeho tým je doplněn mnoha asistenty pedagoga, bez nichž se moderní škola dnes

neobejde, že jsou pro děti a hlavně s dětmi pořádány nejrůznější akce v rámci výuky i mimo ni, jistě pozorným čtenářům např. Náchodské zpravodaje jistě neuniklo.

Nezbývá mi tedy už opravdu říct nic jiného než to, že stačí dojít do Bartoňovy ulice, vstoupit do školy, zapsat se u paní vrátné, nechat se dovést do ředitelny (to aby vedení školy vědělo, že je někdo cizí v budově – budujeme bezpečné prostředí) a požádat o to, zda smíte vejít do hodiny, jít se podívat na výuku. Jen mám jednu prosbu – dopředu netelefonujte, nepište email, rozhodně se, prosím, neohlašujte s předstihem. Přijďte se klidně za podzimních dnů schovat před deštěm. Protože jedině tak se sami přesvědčíte o tom, že se ve škole skutečně „normálně“ učí, pracuje, nikdo nikoho nebije, nenapadá nožem a dokonce nemá ani ty nohy na stole. A abych nezapomněla – kdo někdy viděl našeho pana školníka, jistě ví, že fyzicky napadnout člověka takové konstituce není skutečně nic, nač si běžně troufnete.

M. Patzáková